

Витоки сучасного руху за виборче право жінок беруть свій початок з XVIII століття, коли патріархальний устрій більшості суспільств наділяв чоловіків та жінок різними соціальними функціями і, відповідно, різними правами та обов'язками — право обирати чи бути обраним визначалось майновим цензом, і, будучи залежними у майновому сенсі від чоловіка чи батька, жінки були часто позбавлені таких прав.

Перший відомий випадок, коли жіноче виборче право було закріплене законодавчо, відноситься до так званої Ери свободи у Швеції, коли після смерті короля Карла XII в 1718 році жінки, які платили податки, отримали право обирати членів парламенту. Переворот, здійснений королем Густавом III в 1772 році, відновив монархію і нова Конституція урізала права жінок зокрема і парламенту загалом. В 1755 році Конституція Корсиканської Республіки надала виборче право всім громадянам, старшим 25 років, незалежно від статі, яке жінки втратили після анексії Корсики Францією в 1769 році. У США першим, хто наділив жінок правом обирати, був штат Нью-Джерсі — в 1776 році таке право отримали жінки, які мали власність. Однак у 1807 році під приводом боротьби з фальсифікаціями на виборах жінок позбавили виборчого права, як і небілих чоловіків. У другій половині XIX століття у тій чи іншій формі право обирати отримали жінки в різних країнах світу — в британській колонії Піткерн, французькій Франсвіль, Австралії, острові Мен.

Нова Зеландія, британська колонія зі статусом самоуправної території, стала першою країною світу, де в 1893 році жінки отримали рівні з чоловіками загальні виборчі права.

В 1902 році право жінок не лише обирати, а й бути обраними, було закріплене у Конституції Австралії. У Європі першою країною, де жінки отримали рівні з чоловіками виборчі права, стала Фінляндія, яка на правах князівства входила до складу Російської імперії, — адміністративна реформа 1906 року закріпила за жінками право обиратись, і 16 березня 1907 року на виборах до парламенту вони отримали 19 із 200 депутатських місць.

Фінляндія стала першою країною світу, де загальне виборче право жінок було реалізоване на практиці — 25 травня 1907 року вони вперше взяли участь у засіданні парламенту. Проте участь жінок у виборах до місцевих органів влади була закріплена лише після здобуття Фінляндією незалежності в 1917 році.

Жінки України, що входила тоді до складу Російської імперії, отримали виборче право навесні 1917 року, за півроку до більшої вицької революції. Тоді понад 40 тисяч жінок-феміністок вийшли на маніфестацію у Петрограді.

У 1913 році рівні виборчі права жінок були законодавчо закріплені в Норвегії, в 1915-му — в Данії, у 1917 році — в Росії, у 1918 році — в Канаді, Німеччині та Польщі, в 1919-у — в Україні та Нідерландах, в 1920-у — по всій території США, в 1926-у — у Великобританії, в 1930-у — в Туреччині, в 1944-у — у Франції, в 1945-у — в Японії.

У наш час жінки мають рівні з чоловіками виборчі права в більшості країн світу. Одними з останніх їх ввели Португалія (1974), Греція (1975), Швейцарія (1991), Бахрейн (2002), Кувейт (2005), Об'єднані Арабські Емірати (2006), Бутан (2008) і Саудівська Аравія (2011). В Брунеї, Ливані, Саудівській Аравії та ОАЕ на виборчі права жінок накладаються ті чи інші обмеження — від освітнього цензу до права обирати без права бути обраними.

Інформація з відкритих джерел